

LA BELLESA DE LA NATURA

Els arbres, les flors, els ocells... són elements fonamentals en la poesia de Màrius Torres perquè la seva sensibilitat detecta la bellesa en l'entorn natural i aquest entorn és alhora, des del seu punt de vista, signe d'un Déu invisible.

En els seus versos trobem l'exaltació dels sentits a través dels colors del paisatge, del contrast entre llum i ombres, de la frescor de l'aire i de la transparència de l'aigua, que ofereixen una visió positiva de la natura en viu contrast amb la visió negativa de la mateixa realitat a través de la nit i de la tempesta.

És així com els poemes de Màrius Torres mostren la immutabilitat del cicle de la vida com a síntesi dels efectes del pas del temps, amb la presència constant del dolor i de la bellesa, però també amb la seva inexorable desaparició.

ABRIL

Lliris morats, prada de trèvol,
núvols de neu, cel matinal.
Fulloles noves s'emmirallen a l'
estany d'aigua verge, benèvol.

És càndid el vol dels coloms.
Sàvia, la primavera crea
l'ombra rosa dels arbres de Judea,
l'ombra grisa dels cinamoms.

S'han acabat les violetes.
Cap al tard, la boira s'esmuny.
Xopes de blau, arribaran de lluny,
un vespre càlid, orenetes.

El sol, un vell sense esperança,
tímid com un infant s'acosta;
i cada tarda, quan se'n va a la posta
té una mica més de recança.

1936

Vista des del sanatori
de Puig d'Olena
[Foto de José Candela]

ATZAROLA

Flor de recança,
atzarosa, atzarola.
Tot just esclates,
i el vent fa dels teus pètals
ales de papallona.

DIA CLAR

El cel és tan blau que tot just s'hi afigura,
obscur, un ocell.
Fa un dia tan clar com en una pintura
de Breughel el Vell.
Si no estigués trist, res no fóra tan bell.